

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נח:] סוטה כד;
(ב) [לעיל לה, ג] דברים
כה, ד] [לעיל נד,]
(ה) במ"ס אין זה, ו) ס"א
שמה תשקה ותאכיל ולא
גזרין רש"ל, ז) שייך למתני'
לעיל נג,;

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה כל וכו' אי
ביאה. נ"צ צפ"ק דקדושין
דף י ע"א קא מיבעיא ליה
ביאה אי נישואין עושה אי
אירוסין עושה וע"ש:

תוס' חד מקמאי

רב אמר קנה לכל ושמורא
 אמר לא קנה אלא
 לבריהם האמורים כפרשה
 אבל להאמילתה תרומה
 לא קנה באותו ובשוגג.
 והלכתה קנה בראש ודוקא
 בשוגג ובשוגג דהיל'
 בביתא אמר לא בריה
 אבל אכלה מן הנשואין
 אע"פ שברא ביה חיי
 בעל. ומשמעין מזה דאם
 דתן בפי' אע"פ וכו'
 אלמנה לא תהיה אינא
 מאכיל תרומה אע"פ
 שכבר אכלה בחיי בעלה
 ולאמרי' (מהמ"פ) ערוך
 (המהמרי' שפרשה
 כשלא אכלה בחיי בעלה
 אבל אם אכלה בחי'
 הבעל אורכלת שומרת
 כפי בתרומה. ח"י ב' נ'
 ישראל פקחת נשואתה
 לכתן פקח ולא חספין
 לנסכת עד שנתחרש
 אמר אורכלת מן ונפלה
 לפני כפי חרש אינא
 אורכלת נכסה הבעל ואח"כ
 נחחרש אורכלת מן ונפלה

מוסף רש"י

קבה לכל קנה דקמן
מחני קנה לכל
קנה סוף חתמלה במחמה
וירטה ויטענה ולמסקה
ווסרתה גנט נלה חללה
(סוסם) דלל חללה
אלה לדבריה המורמה
במשרשה. פשרתה ימיה
לקום על סם אחי גצמלו
ויספרה גנט, דרא דקי
לם ינע גצמלו על דרא
מזמנה ינע עליה נפקא
לן, דלל חתמלה וירטה
לם, ונאשם חללה אלל ימיה
ולקחה על עליה, ואשמינן
דימיהו עולם שן, אלן
ליקומו האשות שן, אלן
לדל חתמלה קנה פשרתה
גרמיהו קנה פשרתה
אלל למדל חתמלה לזו
פשרתה ימיה, ונאשם
גצמלה שן חללה
יוס וקנה על סם אחי,
שזמנה חלל נכסו אחי וסן,
לחן חתמלה עולם שן,

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

ממאן ואינך. מהבטת עטרה ולמטה אינו אלא נשיקה ופטור ומדפטר
בנשיקה ודאי פליג דאשמואל דנשיקה קרי לה העברה והעברה רביין
קנה לכל. צדק מן הביאות גרועות הללו קנה לה לכל
דבר וכוללת בתרומה זאת אם כן הוא אפי' הלך למדינת הים ולא
בא עליה ביאה גמורה: **האמורים**

מכאן ואילך אינו אלא נשיקה ופטור עליה
ופליג אדשמואל: אחד המערה ואחד הגומר
קנה: מאי קנה⁶ רב אמר קנה לכל ושמואל
אמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה
לירש בנכסי אחיו ולפוטרה מן הייבום "מן
הנשואין לד"ה אכלה דהא הות קאכלה
מעיקרא כי פליגי מן האירוסין רב אמר
אוכלת דהא רבי רחמנא ביאת שוגג כמזיד
שמואל אמר כי רבי רחמנא לאוקמיה
במקום בעל לאלומי מבעל לא ואזדא
שמואל למעמיה דאמר רב נחמן אמר
שמואל כל שהבעל מאכיל יבם מאכיל וכל
שאין הבעל מאכיל יבם אינו מאכיל מיתבי
בת ישראל פקחת שנתארסה לכהן פקח
ולא הספיק לכונסה עד שנתחרש אינה
אוכלת מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת
ובזו יפה כח היבם מכח הבעל בשלמא
לרב ניחא אלא לשמואל קשיא אמר לך
שמואל אימא הכי ולא הספיק לכונסה עד
שנתחרש אינה אוכלת בתרומה כנס ואח"כ
נתחרש אוכלת מת ונפלה לפני יבם חרש
אוכלת ומאי בזו דאילו בעל חרש מעיקרא
לא אוכלת ואילו יבם חרש מעיקרא אכלה
ואיכא דאמרי מן האירוסין ד"ה לא אכלה דהא
לא אכלה בחיי בעל כי פליגי מן הנשואין
רב אמר :אוכלת דהא הות אכלה מעיקרא
ושמואל אמר אינה אוכלת כי רבי רחמנא
ביאת שוגג כמזיד לדברים האמורים בפרשה
אבל לכל מילי לא והאמר רב נחמן אמר
שמואל כל שהבעל מאכיל יבם מאכיל
אימא כל ביאה שהבעל מאכיל בה יבם
מאכיל בה וכל ביאה שאין הבעל מאכיל
בה אין היבם מאכיל בה מיתבי :בת
ישראל פקחת שנתארסה לכהן פקח ולא
הספיק לכונסה עד שנתחרש אינה אוכלת
מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת ובזו יפה
כח יבם מכח בעל בשלמא לרב מתרין
יכדתרין מעיקרא אלא לשמואל קשיא
קשיא: ת"ר בת ישראל פקחת שנתארסה
לכהן פקח ולא הספיק לכונסה עד שנתחרש
אינה אוכלת ה"נולד לה בן אוכלת מת הבן
רבי נתן אומר אוכלת וחכמים אומרים אינה
אוכלת מאי טעמא דרבי נתן אמר רבה
הואיל שכבר אכלה א"ל אב"י אלא מעתה
בת ישראל שניסת לכהן ומית ליה תיכול
שכבר אכלה אלא כיון דמית ליה פסע ליה

בפּערשע. בפרשת יצמים שכנת זה
מקראת זה! יצמה יבא עליה דרשינן
ליה בין בשוגג בין במזיד בין באונס
בין ברצון: לירש. דכתיב יקום על
שם אחיו (דברים כה) ולפוטרה
ממנו. **בפּערשע.** דלם חתן זנימ
מאסא דאחרת מותרת שמק או אם
היא בוגט לא בעיא חללה או אם
היא גלה זרה נפטרה בביתו של זו: מן
השפלות. היא דנפלה לפניו מן
הנשואין שכבר היא אוחלת בימי
אחיו וכשמת זבל קנינו פסקא
מלאכול דרבי וכן פליגי דקניא לה
בזוהר גרועה להאכילה: **אוקומה**
בנמקוס בעל. שאם היא אוחלת בחייו
תאכל בשביל זה אבל לאלומי מעל
דבחי בעל לא היא אוחלת דאין
האשה אוחלת בתרומה עד שתכנס
לחופה האי נמי לא אליס מיניה ודוקא
בציאה בלא דעת קנין אבל בציאה
גמורה אשתו גמורה היא אוחלת
אפי' לשמאל: אין היבס מאכיל
בציאה גרועה: **אינה אוחלת.**
(דק חופה לאו חופה היא)
דגורין נשואי חרש אטו קידוש
חרש כדאמרין לקמן: מת. חרש
הא לאחר שכנסה ונפלה לפני יבס
חרש: **אוחלת.** דלא גרעה ציאת
חרש מציאת שוגג וזנות ואונס
שאין מתבין לקנות ורביה רחמנא
לגבי יבס: **לשמאל קשיא.** דהא
לא הוה אכלה מעיקרא וקאכלה
השני: **אינא ננסה ואח"כ נמחרש**
מת אחר שכנסה ונמחרש
ונפלה כו' אוחלת דהא אכלה
מעיקרא: **ומאי בוו.** יפה כמו
ומאי ייפו כח אינא הא בעל נמי
נמחרש הוא ומאכילה: חרש מעיקרא.
קודם שכנסה: דהא אכלה מעיקרא.
והשתא הדרש בהך ציאה דהא
רחמנא רבייה: כל ציאה שהבנל
מאכיל כגון ציאת חופה: בשמאל
לר. אפי' דהא מתני' פריכא ליה
דקמי אכלה ואח"כ דלא אכלה
מעיקרא והוה כנופלת מן האירוסין
דאמרן לא אכלה אפי' לר: **מסרין**
לדמסרין מעיקרא. אליבא
לדמסרין מעיקרא: **אלא** לשמאל
אכלה מעיקרא: **אליבא** להא אוחלת
בשביל היבס בציאה גרועה: **קשיא.**

דִּדְהָא צִיַּאת חֲרָשׁ כְּצִיַּאת שׁוּגָג וְאוֹנָס
הָיָה זֶלָה כּוּוֹנֵת קִנְיָן וְאִכְלָה: נֹוֹד
בְּזִיַּל בְּנָה כְּדִכְתִּיב
וְיִלְד בִּיתָהּ הֵם יִכְלֹו בְּלָתָמוּ (ויקרא
כב) קִרִּי בִּיהּ יִכְלִינֹו [גְּדָה מִדָּ:]: מֵסֵבָן.
וְהָאֵב קִיִּים: ר' נָחֵן אֹמֵר אֹוֹלָת.
בְּזִיַּל בְּעָלָה: וּמִיָּס לִיָּהּ. זֶלָה בִּן:

הוא יאכל צו מיד ורצון הוא לגורי עד
לחצ"פ (דף 11) הלכך כיון דהאי בשם
מרש אטו קדושי מרש ללאו בר
קנין: גולד לה צי למא לא
עליוהי. ואוכלת הקדמר רבי נתן אכל
הי. דרבי נתן ארישא ומ
מילמא דרצנן כחדא והאי

ולא ס"ל כוותיה: במזרת ונתינה לישראל פסל[ה]

בן.

עין משפט
נר מצוה

כח א ב מ"י פ"ח מהל'
תרומות הל' ו:
כט ג מ"י שס הל' ט:
ל ד ה מ"י שס הל' י:

ומפוז' יסני

[illegible]

נמי בעמח וחע"פ שקבע
כאן מחלוקתן על משנה
המורה ואחד הגומר
לאלו משום דלאי עלה
מאלו משום דמסיק קנסה
דלאי נמי אשוגב כ"ג לר'
שנ"ך: ולא הספיק לכוונה
עד שנתחרש. לקמן מפרש
טעמה דגוריען נשואי חרש
ואתו קדושי חרש ווא"מ
בזה האי טעמה דלא יכל
משום סמפון לשמא יכ
לז מוז דאדאי נשוגב מי

חסדו מן המעלה
 נדלדל דע לגרוקע העטל פון
 שאלה הספקים לכוונתם
 שנתקשרו ו"ו טעמא מלא
 שנתקשרו טעוה ו"ו כשנאמלא
 היה יודע שכן הוא לא
 היה מקדשה וזו ההערה לא
 היתה לו לכתפיד כדלעיל
 ויהא לו חישבון שמה יספקם
 ויקבלהו סמפון: שבויה חרה
 סמפון: בתורה. סמפון: כיון
 אחיצל סמפון סמפון
 הדבור בר דעת כשקדשה
 לשמח ויגוה ליכא לדאיה
 צביה איהו וטרו סמפון
 על גור דת: ימן: סמפון
 על אחת מהם
 ההערה האמורוה מכלה
 או פסולות דוקא דהי אכל
 נחלח וזת דפניה לא פסיל
 לא לכתחילה וזת משיא לא
 וזוהי הלכה קדמי ביה בלא
 על הפניה שאלה לא שם אשיות
 עשאהו וזה אלא לא פסיל
 בלא עליה אלא על עליה

לְדַבְרִים הָאֲמוּרִים. אַע"פ דַּל שָׂר דְּרִים כְּתוּבִים נִמִּי צִפְרָשָׁה
כִּדְרָשֵׁינָן כִּיּוֹן שְׁלֵקָהּ נַעֲשִׂית כְּאִשְׁתּוֹ לִכְל דְּבַר כִּיּוֹן
דְּצִיֵּאת שׁוּגַג לֹא קִינִי צַעֲלָמָא סְבִירָא הוּא דְלֹא רְצִייה אֲלֵא לְדַבְרִים
הַמְּפֹרָשִׁים צִפְרָשָׁה צִהֲדִיא כְּגוֹן לִירֵשׁ צִנְכְּסִי אֲחִיו דְּכִמְצִי יָקוֹם עַל
שֵׁם אֲחִיו לְנַחֲלָה וּלְפִטְוֹר אִשְׁתּוֹ אֲחִיו
מִן הַיָּצוּם דְּכִמְצִי לוֹ לֵאשָׁה וְלֹא אֲחִיו
לֵאשָׁה דִּקְדַּק מִינֵיהּ זִיקָתָא אֲחִיו
וּלְפִטְוֹר צִרְתָּהּ דְּכִמְצִי צִיֵּת אֲחִיו צִיֵּת
אֶחָד הוּא צִוּנָה וְאִינוּ צִוּנָה שְׁנֵי צִיֵּתִים
דִּהֲנָהּ דְּרִים הוּוּ לְאֻקְמִיָּה צִמְקוֹם
צַעַל אֲבָל צִתְרוּמָה לֹא אֲבָלָה ע"י
צִיֵּאת גְּרוּעָה וְלֹא יוֹיֶסְהָ וְלֹא מִיטְמָא
לָהּ וְלֹא מִיפֵר מְדִרְיָה דִּהֵייוֹן לְאֻלּוּמִי
מִצַּעַל אֲבָל מִן הַנְּשׂוּאִין זֻכָּרִים צִבּוּלָהּ
דְּלֹא אֲלֵא לְאֻקְמִיָּה צִמְקוֹם צַעַל
דִּלְפִּינִן מִתְּנִי דְּכִמְצִי וְלֹא פְלִיגִי אֲלֵא
צִיֵּאת שׁוּגַג וְכִיּוּאֵל צֵה אֲבָל צִהֲעִרָהּ
דְּקִינֵא נִמִּי צַעֲלָמָא וְצִיֵּאת הִיא לִכְל
דְּבַר לֹא פְלִיגִי צֵה (א) וּמָה שְׁקֻצֵּה
מִחֻלּוֹקֶתן כֵּאֵן אֲמַתְנִי דְּאֶחָד הַגּוֹמֵר
וְאֶחָד הַמַּעֲרָה לֹא מִשּׁוּם דַּעֲלָה פְלִיגִי
אֲלֵא מִשּׁוּם דְּמִסִּים צֵה קִנְיָה דְּקִיא
נִמִּי אֲצִיֵּאת שׁוּגַג כֵּן נִרְאֵה לְר"י
וְצִירוּשָׁלַיִם אִיכָּה פְּלוּגִתְיֵיהּ וְאִיכָּה
דְּמוֹתִי פְּלוּגִתְיֵיהּ צִהֲעִרָהּ:

מן הנשואין כ"ע רא פליגי דאבלת
 ע"י ציאה וד"ה דהוה מזי
 למינקט לענין לירושא ולהטמא לה
 ולהפר נדריה אלא נקט אכילת תרומה
 לרצותא וכ"ס לשאר דבר דיימנין
 שהיא כחשמו לכל דבר ולא אכלה
 בתרומה כדלמך בתרומות צ"פ נערה
 (דף מה: וסע) מסורה לכל חוץ לתרומה
 גבי מסר האב לשלוחי הבעל. ונע'
 היטב חס' סוטה כד: ד"ה דהאמר רבן:
 מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת
 וא"ת ואמאי אוכלת וניחוש
 לסימפון שהרי לא צדקה שלא הסיפק
 לכונסה עד שתתחרש ואי"כ אינה
 זקוקה לו ולקמן נמי דקאמר דגזרינן
 נישואין דחרש אטו קידושין תיפוק ליה
 משום סימפון ולר' נתן נמי אמאי
 אוכלת ואור"י דלא חישינן לסימפון
 אלא כשיכול הדבר להתגלות שיש
 סימפון ויהיו קידוש' טעות אבל הכא
 דנתחרש לא חישינן שמה יתפסק
 וימנא סימפון:

כ"ב ביאה שהבעל מאכיל בה. אי
(ה) ציאה אירוסין עושה אר"י
דכל ציאה שהבעל מאכיל בה ע"י
חופה שאחיה קאמר:
(ו) **ממזרת** ונתינה ל'ישראל' פסלה.
לשון פסלה נקט משום
אחריני דמזמרת ונתינה הם
פסולות ועומדות:

מחזיק

קדושתיה מינה אלא אמר רב
ה ולא גזרינן נשואי חרש אמו
ה לי משום רבנן וליפלוג רבי
י מילתייהו והדר פלוג עלייהו
נן אומר אוכלת קשיא: וכן
הא מלתא אמר לן רב ששת
ואנהינהו

יב (שס) וכהן כי יקנה נפש קנין כסף
לאחיה ולאחותה דאמרין בכתובות
(שם) שמה תשקה אכלה אבל לא גזרין
לדושין אטו היכא דקדשה כשהוא חרש
בא דנולד לה בן מודו: וסדר פליג
שנולד לה בן דקאמר רבנן אינה
אינה אוחלת רבי נתן אומר אוחלת.
והאסוימא וצמתה הבן לאחורא פליג:
ואנחריהו